pag. 682.

nink sui nüüd tüttarlats fellest kimpatusest wajo
lõbi alli pästeda, nink pääle selle tahtsi maad edesi
länna. sis tulli jälgi tunäle jee lamamas was ta mulla
sarwiga kedä tema alli püdäsi. jee ütles, kullin lats
ma tüsan selle wes hädä sell am, sest selle amma
mustu willu walgis mõtte, wõtte püst mino mahtist
willu ja wii ennale peremehele nidda mustu willu ofemest-
ja ütle ta ma nemä ärä walgeks mõsi, sis wõt sõnapel
nääl tüttarbats nee willu wasta ja tennäs weel lammast
päälsi tema tulgu appidesse esst. — sis läks tüdrik jee
saiwo mano sest tunne alli sisse paanu, ja ta ronis päält
sinna waiwa, ja sündsi lahmise läbi wadka ma pääle,
ja läks sis peremehe mano ja and tunäle walge willu
sõtte, nis pääle sell peremees weidi käige näo tagi,
aga sõna ei üttle.

Tüttarlats sulis nüüd, näis ema ennemb ärakaes
nink sui näis allawa üwä tulma. sis üttel tema.
nüüd tulge näis saema sui ma ja singida saabiesse
wahtale te. — nink sui tema sõda alli temä, sis
nõuwä näis et pääl jees mand es ole sui sehge sell
ja sahli siniesse, mes weel palju sahlima sui Kull ammu
sis läks selle tüttarlatse riswesest kõigile poole hele
wällä, nii et pia sahilase tulli, ja sell tattarlatsel pia
sulma sainu nink ta meheks weidi.

Kui wanapagan sõda nägi et ja nii
riskes alli jaenu maadas tema sellelt nõudmo saab
sulle jee riskes sui. sis üttel jee tüdrik ema mõsi
saiwo weeren willu ja sulle saiwe, nink päält sulli
mulle jee saabiesse, aga sidda lugu peraft es künele
tema jõunaki.“ “. Sis läks ka wanapagan akkal tüttel
saiwo sabate, aga jee es taha sisse minnä, nink
sis sulis wanapagan pettuse wõel ema tüttre saiwo
weerde ja tongus sisse sui lappaksi ennesi, ja esi
jäi weere pääle wahtma nunas sulle saabiesse ja mulla
jooh tulema, aga et jee tema astmise pesse pia es jõnni
sis läks tema wõiksel mõttel ärä oma pesä paisa,

pag. 683.

sui nüüd wanapagana tüttar läbi saiwo alli ära
länna, ja pääl ema jadamise heitimisest ära tsibu,
sis nadalas ka tema juba teed mõõta minemä nes
pääl tema lammas, nink sui ta amma reeps alli ja
weidikese alostanu, sis tulli tunäle walge lammas
wasta sellel jäuwsi raewa ja wäigene sarwikene jaawi
otsa alli. jee ütles sulle tüttrõsukene ole nii hä, ja
kuule mo waese wiletsä eläja palwesst, nink pia mull
mo willi jõljast ära, ja pane säis sisse sarwikeste, sest
mull am weide kunni ihnuga wäga wainaline elo.
et mul jee juwre wiltaso nii länemi am, et mo jäud
ja säis higistlemisega ära sulnes, ja ma ei jaewa
enämb jäwsä, ei ja ka ma nogate jee juwre länemä
peraft, nink ma ole nõusgutses hädän et ma enämb
jolgwi pääl häga ei püsi. — Eet wanapagana tüttar
ütles lampale, mull ei ole ja pügämisega midägi
tegemist, selle nink ma weel ennem wiga wõdas,
sest mull am weel pisk ter ees, sest minema, nink
ei woesse sinoga ütlegi tegemist tegemä, nink
ta ruttas edesi sweni jalle sajasse mano sai. jee
hõõras sulle katsegene tule tsimale ja pubasta ma
tsed lagetamas, sest ma le ees nii waiwaline, et
ma mõnelt kottalt kiwi edesi ei ja minnä, sest
kiwi, ja sampe, nink prügi ammu nii ees, et ma
neist üle, ei ka ümber ei jee, ole ja ies nii hää kats
ja tee mulle wai wäikenoki wadakene sest ma ka mäne
jaemmi ennempä edesi ja minnä, sulli ma jõnno ka
taha mulen pitta, ja mõnes jaemendi hõõras aweita.
Aga sõss wanapagana tüttar ütles, mull ei ole aigu, jüis
sinoga jaimpsma nakdata, sago esi wet jo te hendäle
tsed, selle te sitsas am, sulli jee esiki wõiga hendäle
abaramba tsed walenista, nink es pane enämp sajasse
sahinat tahelesi, läks temäst üle ja sattas ennesi
edesi amma tsed, sweni jee tee wünnas ütle wõigese
kuningas manno läks ja jõnnä otsa sai.